

List Preláta (august 2015)

Prelát pripomína liturgické sviatky v mesiaci august a pri príležitosti Mariánskeho roku za rodinu, ktorý sa slávi v Opus Dei, uvažuje o úlohe rodičov pri výchove svojich detí.

12.08.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Uprostred mesiaca augusta žiari slávnosť Nanebovzatia Panny Márie. Okrem radosti zo slávy, ktorú si naša

Matka zaslúžila za svoju dokonalú odpoveď na Božiu milosť, ide tiež o obraz blaženosti, ktorá nás očakáva, ak verne odpovieme na kresťanské povolanie.

„Cirkev už dospela v Preblahoslavenej Panne Márii k dokonalosti bez poškvvrny a vrásky (por. Ef 5,27). Veriaci sa však stále ešte snažia premáhať hriech a rásť v svätosti. Preto pozdvihujú oči k Márii, ktorá žiari celému spoločenstvu vyvolených ako vzor čností.“[1]

V mesiaci, ktorý práve začíname, máme aj ďalšie mariánske sviatky, ktoré nás naplňujú radosťou. Zajtra, 2. augusta, je pamiatka Panny Márie Anjelskej. Piateho, v deň výročia posvätenia rímskej baziliky Santa Maria Maggiore, si pripomíname božské materstvo našej Panej. A konečne, 22. augusta slávime korunovanie Presvätej Panny na

Kráľovnú a Paniu všetkého tvorstva.
Na druhý deň, 23. augusta, si
pripomíname výročie tej chvíle, keď
sv. Josemaría vo svojej duši počul
výzvu: *Adeamus cum fidúcia ad
thronum glóriæ, ut misericórdiam
consequámur*: s dôverou pristupujme
k trónu slávy, k Presvätej Márii, aby
sme dosiahli milosrdenstvo.

Tieto pripomienky nás tiež nabádajú
k zamysleniu nad tým, že Boh pre
nás pripravil večný príbytok v nebi,
kde budeme prebývať s dušou i
osláveným telom, po tom, čo verne
prejdeme cestu, ktorú Boh vyznačil
pre každého, pričom si
uvedomujeme, že je mnoho –
nespočet – spôsobov, ako prejsť cestu
vedúcu do slávy.

Väčšiu časť mužov a žien volá Pán k
tomu, aby sa posväcovali v stave
manželskom; ostatní, ktorých je tiež
veľa, obdržia dar celibátu, ktorým
slúžia Cirkvi a dušiam *indivísio*

corde[2], s nerozdeleným srdcom. V každom prípade – či už v manželstve alebo v celibáte – ide vždy o božské povolanie, volanie, ktoré Pán adresuje každému svojmu stvoreniu.

Už od tridsiatych rokov minulého storočia kázal sv. Josemaría s plným presvedčením túto skutočnosť; v časoch, keď sa povolanie k svätosti chápalo temer výlučne vo vzťahu ku kňazom a tým, ktorí si zvolili zasvätený život. Napriek tomu náš Otec v kázaní a duchovnom vedení mládeže trval na tom: **Smeješ sa, pretože ti hovorím, že máš „povolanie k manželstvu“? – Ale áno, máš ho. Je to naozajstné povolanie**[3].

V rámci dobrej výchovy detí je potrebné im pomáhať, aby sa vhodným spôsobom pripravili zvoliť si tú cestu, ktorá vedie k Bohu. To je tiež tou vlastnou úlohou rodičov. Cirkev vždy trvala na tom, že túto

povinnosť nemôžu otcovia a mamy delegovať na iné osoby. Už Pius XI. odsúdil zlo „toho naturalizmu, ktorý (...) sa vmešuje do výchovy v oblasti natoľko citlivej, ako je morálka a čistota“[\[4\]](#). A sv. Ján Pavol II. v apoštolskej exhortácii *Familiaris consortio* potvrdzuje, že „tiež výchova k láske ako darovanie seba samého je pre rodičov nevyhnutným základom (...). Zočí voči kultúre, ktorá z veľkej časti ľudskú sexualitu „banalizuje“, pretože ju vykladá a prežíva spôsobom redukovaným a ochudobneným, keď ju vzťahuje len k telu a sebeckému pôžitku“[\[5\]](#), tí, ktorí sú hlavou domovov, majú pri tejto úlohe veľmi seriózne brať do úvahy dôstojnosť osoby, stvorenej na obraz a podobu Božiu.

V tejto súvislosti je úplne nevyhnutná výchova k čistote ako k čnosti, ktorá dotvára autentickú zrelosť každého muža, každej ženy a uschopňuje ich rešpektovať a

podporovať pravdu, že telo náleží Bohu. Preto tí, ktorí stoja v čele rodiny, majú venovať zvláštnu pozornosť a starostlivosť tomu, aby rozpoznali znaky Božieho volania, vychovávať k panenstvu, ako najvyššiemu stupňu darovania seba samého, čo predstavuje jadro ľudskej sexuality[6].

Otcovia a matky zaiste môžu a – v niektorých prípadoch – majú požiadať o radu osoby s odbornou formáciou, ale iniciatíva a zodpovednosť vždy náleží im samotným. Nemali by prejavovať zábrany alebo strach preberať tieto témy. Osobitne sa týmto obraciam na veriacich a spolupracovníkov Diela, povolaných do manželského stavu. S nadprirodzeným zmyslom a ľudskou láskyplnosťou, s blízkou eleganciou, postrehnite ten nepokoj, ktorý sa objaví vo vašich deťoch, a s jemnosťou konajte, opierajúc sa o modlitbu.

Sv. Josemaría vážne a nežne radil rodičom, aby sa oni sami venovali úlohe hovoriť s deťmi o pôvode života, s použitím pochopiteľných príkladov. To je veľká možnosť aj pre manželov, ktorým Boh nedal potomkov, spolupracovať svojím príkladom a svojimi slovami na obrane úžasnej čnosti čistoty.

Zmienil som sa, že Boh volá väčšinu mužov a žien k manželskému stavu. V príprave na taký krok hrá dôležitú úlohu doba známosti. Katechizmus Katolíckej cirkvi hovorí, že deti majú povinnosť a právo zvoliť si svoju profesiu a svoj životný stav, a zároveň dodáva: „Túto novú zodpovednosť na seba vezmú v dôvernom vzťahu k svojim rodičom, od ktorých si vyžadajú a rady prijímú upozornenia a rady. Rodičia sa vyhnu tomu, aby nútili svoje deti k voľbe profesie, alebo k voľbe manžela či manželky. Táto povinnosť zdržanlivosti im nebráni, ale naopak

skôr ukladá, aby im pomáhali múdrymi radami, obzvlášť keď majú v úmysle založiť si rodinu“[7].

Náš zakladateľ odporúčal, aby sa doba známosti nepreťahovala viac, než je potrebné k dostatočnému vzájomnému spoznaniu sa a k uisteniu, že je medzi nimi láska, ktorá má v budúcnosti stále rásť. Medzitým je potrebné sa pridržať, so zdržanlivosťou a sebaovládaním, požiadaviek Božieho zákona.

Bohužiaľ, aj v tejto oblasti sa rozšírili mylné myšlienky a konanie, ktoré sú v priamom rozpore s prirodzeným zákonom , ako aj so zákonom prijatým od Boha. Pápež František pri jednej audiencii pred niekoľkými mesiacmi vyložil niektoré body tradičného učenia Cirkvi. Okrem iného pripomína, že **zmluva lásky medzi mužom a ženou, zmluva na celý život, sa neimprovizuje, neuzatvára sa zo dňa na deň.**

Neexistuje manželstvo narýchlo, na láske je potrebné pracovať, je potrebné kráčať ďalej. Zmluva lásky medzi mužom a ženou sa učí a sa obrusuje[8]. A realisticky dodáva:Kto chce mať všetko a hneď, ten potom tiež odstúpi od všetkého – a hneď – pri prvej ťažkosti (alebo pri prvej príležitosti)[9].

Pokiaľ sú rodičia všímaví k telesnému a duševnému vývoju detí, dokážu ľahšie rozpoznať, keď potrebujú vhodnú radu alebo usmernenie. Zároveň majú rozpoznávať prípadné a veľkolepé povolanie niektorých z nich k tomu, aby sa venovali službe Bohu a dušiam v apoštolskom celibáte. Ak sa rodičia zočí voči takejto okolnosti vyľakajú, a neprimerane sa stavajú proti takejto voľbe, ukazujú – prinajmenšom – ,že duch Ježiša Krista málo prenikol do ich duší, že ich kresťanstvo zostáva veľmi na povrchu. Je logické, aby to v Božej

prítomnosti premysleli, a ak boli neústupní, aby svoj postoj zmenili. Myslím, že len tí, ktorí milujú cestu celibátu, pochopia do väčšej hĺbky veľkosť poctivého manželstva.

Vraciam sa na začiatok týchto riadkov. Sv. Josemaría bol z Božej vôle odhodlaným poslom povolania k svätosti vo všetkých životných stavoch. Často opakoval, že láske manželov žehná oboma rukami, pretože **manželia sú vysluhovateľmi i samotnou matériou sviatosti manželstva (...).** A zároveň vždy hovorím, že tí, ktorí kráčajú po ceste povolania k apoštolskému celibátu, nie sú staré panny, alebo starí mládenci, ktorí nechápu, alebo nedoceňujú lásku; naopak, ich život dáva zmysel vďaka skutočnosti božskej Lásky – rád ju píšem s veľkým písmenom – ktorá je samotnou podstatou každého kresťanského povolania.

Niet rozporu medzi tým, takto oceňovať manželské povolanie a chápať väčšiu znamenitosť povolania k apoštolskému celibátu propter regnum colórum(Mt 19, 12), pre Božie kráľovstvo. Som presvedčený, že každý kresťan dokonale chápe, ako sú tieto dve veci zlučiteľné, pokiaľ sa snažia poznať, prijímať a milovať učenie Cirkvi; a pokiaľ sa tiež snažia poznať, prijímať a milovať svoje osobné povolanie. Teda, pokiaľ majú vieru a žijú z viery (...).

Preto kresťan, ktorý sa snaží posväcovať sa v manželskom stave a je si vedomý veľkosti svojho povolania, má spontánne vo veľkej úcte a láske tých, ktorí sú povolaní k apoštolskému celibátu; a keď sa niektoré z jeho detí z Pánovej milosti vydá na túto cestu, úprimne sa raduje. A miluje potom ešte viac svoje vlastné manželské povolanie, ktoré mu umožnilo

***ponúknuť Ježišovi Kristovi – veľkej
Láske všetkých, ľudí žijúcich v
celibáte i ľudí žijúcich v
manželstve – plody ľudskej
lásky[10].***

Pätnásteho tohoto mesiaca obnovíme
– tak ako každý rok – zasvätenie
Opus Dei Najsladšiemu Srdcu
Máriinmu, ktoré náš Otec poprvýkrát
uskutočnil vo Svätom domčeku v
Lorete v roku 1951. Povzbudzujem
vás, aby ste mnohokrát opakovali tú
strelnú modlitbu, ktorú nám vtedy
odporúčal – *Cor Mariæ dulcissimum,
iter para tutum!* – a tiež prosili
Presvätú Pannu o to, aby všetkým
pripravila bezpečnú cestu: tým, ktorí
prijali manželské povolanie, i tým,
ktorí nasledujú Ježiša Krista na ceste
apoštolského celibátu.

Před niekoľkými dňami som mal
príležitosť prísť do Lúrd a, s pomocou
predstavivosti, do všetkých svätých
zasvätených našej Matke a

sprevádzať vás na všetky miesta,
kam chodíte. Neprestávajú sa
pridávať k mojej modlitbe za pápeža,
jeho úmysly a blížiacu sa synodu o
rodine. Nedávno mi povedali ľudia,
ktorí nie sú blízko Diela: „V Opus Dei
sa veľmi miluje Panna Mária“ ;mali
dôvod tak hovoriť a my sa máme
snažiť – každá a každý – v tom ešte
pokročiť.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. augusta 2015.

.....

[1] Druhý vatikánsky koncil, dogm.
konšt. *Lumen gentium*, č. 65.

[2] Por. 1 Kor 7,32-34.

[3] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 27.

[4] Pius XI., encyklika *Divini illius Magistri*, 31-XII-1929, č. 49.

[5] Sv. Ján Pavol II., apošt. exhortácia *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, č. 37.

[6] Srv. *Tamtiež*.

[7] *Katechizmus Katolíckej cirkvi*, č. 2230.

[8] Pápež František, Príhovor pri generálnej audiencii, 27-V-2015.

[9] *Tamtiež*.

[10] Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č. 92.